

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/176/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824206466
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:3824206466.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u otca, zastúpeného opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske, dieťa rodičov: otec A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. - D. E., F. XXX/XX a matka G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX, v konaní o zvýšenie výživného na návrh otca, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 29P/127/2024-130 zo dňa 11. júna 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 29P/127/2024-130 zo dňa 11. júna 2025 potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd mení rozsudok Okresného súdu Partizánske zo dňa 01.07.2020 č.k. 6P/28/2020-56 vo výroku I. tak, že sa matke zvyšuje vyživovacia povinnosť k maloletému A. zo sumy 80 € mesačne na sumu 130 € mesačne, s účinnosťou od 29.11.2024, ktoré výživné je povinná platiť maloletému k rukám jeho otca vždy do 20. dňa v mesiaci vopred. II. Zvýšené výživné, ktorého zročnosť nastala v čase od 29.11.2024 do 11.06.2025 vo výške 333,98 € je matka povinná zaplatiť maloletému v pravidelných mesačných splátkach najmenej po 14 €, splatných spolu s bežným výživným s účinnosťou od doručenia tohto rozhodnutia, s tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky zročného výživného riadne a včas nastane splatnosť celého nezaplateného zročného výživného. III. Vo zvyšnej časti nedotknutej týmto rozsudkom ostáva rozsudok Okresného súdu Partizánske zo dňa 01.07.2020 č.k. 6P/28/2020-56 nezmenený. IV. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že otec maloletého sa podaným návrhom domáha zvýšenia vyživovacej povinnosti matky k nemu zo sumy 80 Eur mesačne na sumu 250 Eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu. Od posledného rozhodnutia o vyživovacej povinnosti uplynulo viac rokov a maloletý sa zmenil po fyzickej stránke. Zmenili sa aj jeho potreby. Navštevuje Gymnázium v C., venuje sa mimoškolským aktivitám, zvýšili sa jeho nároky na osobné potreby a stravné. Otec na stravu vynakladá 250 Eur mesačne, na oblečenie 600 Eur ročne, na mobil a internet 24 Eur mesačne. Mimoškolské aktivity sú 20 Eur mesačne za permanentku do fitnes centra, 300 Eur na plávanie a turistku, vitamíny a výživové doplnky 150 Eur ročne. Navrhovateľ mu kúpil lyže za 300 Eur a bicykel za 1 500 Eur. Maloletý mal náklady na čelustnú chirurgiu 3 200 Eur za 4 roky. Matka okrem platenia výživného maloletému nijako inak neprispieva.

3. Okresný súd uviedol, že podľa lustrácie na č.l. 12 spisu, je maloletý dieťaťom otca A. B. a matky G. H.. Jeho rodičia sú rozvedení. Maloletý má rovnaké trvalé bydlisko ako jeho otec. Matka maloletého má rôzne trvalé bydlisko. Otec maloletého je od 15.04.2016 evidovaný ako zamestnanec zamestnávateľa

SSV s.r.o. Partizánske. Nie je evidovaný ako poberateľ žiadnych dávok vyplácaných Sociálnou poisťovňou. Matka maloletého je od 11.01.2016 evidovaná ako zamestnanec zamestnávateľa ZDA Partizánske s.r.o., Partizánske, nie je evidovaná ako poberateľ žiadnych dávok vyplácaných Sociálnou poisťovňou. Pracovné hodnotenie matky je na č.l. 23 spisu a potvrdenie o príjme na č.l. 24 spisu, matka je zamestnávateľom hodnotená kladne. Praceneschopná bola od 31.05.2023 do 05.04.2024. Jej priemerný čistý mesačný príjem je vo výške 626,09 Eur v čistom. Potvrdenie o príjme otca na č.l. 27 spisu, otec mal v období od januára 2024 po 12 mesiacov priemerný čistý mesačný príjem zo zamestnania vo výške 690,82 Eur. Praceneschopný bol od 21.05.2024 do 17.06.2024. Pracovné hodnotenie otca na č.l. 31 spisu otec je zamestnávateľom hodnotený kladne.

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že v zmysle Záznamu z prvého stretnutia rodičov na č.l. 40 až 43 spisu otec deklaroval svoje výdavky na bývanie (4 osoby) vo výške 220 Eur mesačne, na stravu 200 Eur mesačne, úver 260 Eur mesačne, poistné 60 Eur ročne, oblečenie a obuv 200 Eur ročne, drogéria a kozmetika 10 Eur mesačne, pohonné hmoty 80 Eur mesačne, hobby 10 Eur mesačne, internet 24 Eur mesačne, televízia 36 Eur mesačne, mobil 40 Eur mesačne, lieky a vitamíny 20 Eur mesačne. Matka uviedla výdavky na lieky 113 Eur mesačne, na telefón 40 Eur mesačne, internet 20 Eur mesačne, benzín 100 Eur mesačne, elektrinu 30 Eur mesačne, vodu 10 Eur mesačne, plyn 70 Eur mesačne, poistné 40 Eur mesačne, poistenie domu 60 Eur štvrťročne, výživné 80 Eur mesačne, drogéria 50 Eur mesačne a strava 130 Eur mesačne. Rodičia sa na úprave výšky výživného nedohodli. Matka uviedla, že výplata jej chodí k 15. dňu v mesiaci, výživné preto hradí do 17. dňa v mesiaci. Ona viac ako určených 80 Eur mesačne nevie zaplatiť, občas jej musí vypomôcť matka. S maloletým sa nestretáva, nad rámec výživného mu neprispieva. Maloletý má dobrý zdravotný stav, nosí zubný strojček.

5. V zmysle Správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske na č.l. 47 spisu: „otec maloletého dieťaťa je zamestnaný v spoločnosti SSV s.r.o., kde dosahuje príjem približne v sume 680 € mesačne a je poberateľom prídavku na maloleté dieťa v sume 60 € mesačne. Býva v šesťizbovom rodinnom dome spoločne so svojou partnerkou, jej maloletou dcérou a maloletým A.. Otec uvádza výdavky spojené s bývaním v sume 220 € mesačne. Matka maloletého je zamestnaná vo firme ZDA Partizánske s.r.o., kde jej príjem predstavuje sumu 680 € mesačne. Býva v päťizbovom rodinnom dome u svojej matky, kde jej vznikajú výdavky na elektrickú energiu v sume 30 € mesačne, vodu v sume 10 € mesačne, plyn v sume 70 € mesačne a internet v sume 20 € mesačne. Matka verbalizovala, že má zhoršený zdravotný stav, v súvislosti s čím užíva viacero medikamentov v sume 113 € mesačne. Maloletý je žiakom 2. ročníka Gymnázia v C., kde dosahuje dobré študijné výsledky. Zdieľa spoločnú domácnosť s otcom, kde zároveň býva i partnerka otca a jej dcéra. S matkou nie je v telefonickom ani osobnom kontakte. O predmete konania je informovaný, avšak nevyužil svoje právo sa k nemu vyjadriť.“

6. Z podstatného obsahu pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 6P/28/2020 bolo zistené, že o vyživovacej povinnosti matky k maloletému A. bolo naposledy rozhodované na podklade návrhu otca zo dňa 29.04.2020. V tom čase bolo z listinných dôkazov zistené „Prehľad výdavkov na č.l. 7: otec uvádzal mesačné výdavky na maloletého v priemere vo výške 674,17 €. Potvrdenie o príjme otca na č.l. 24: otec maloletého mal v čase ostatného rozhodovania o vyživovacej povinnosti priemerný čistý príjem u svojho zamestnávateľa vo výške 423,49 € mesačne. Zamestnaný bol u rovnakého zamestnávateľa ako v súčasnosti. Potvrdenie o príjme matky na č.l. 30: matka mala v tom čase priemerný mesačný príjem vo výške 531,07 €. Pracovala u rovnakého zamestnávateľa ako v súčasnosti. Správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske na č.l. 32: v čase ostatného rozhodovania o vyživovacej povinnosti – v roku 2020 otec deklaroval príjem zo zamestnania 600 – 700 € mesačne a možnosť privyrobiť si 200 € mesačne. Spolu s maloletým býval v 6-izbovom rodinnom dome, kde uhrádzal za elektrickú energiu 125 € mesačne, za vodu 40 € štvrťročne, za komunálny odpad 40 € ročne. Splácal hypotéku 480 € mesačne a maloletému platil poistné 50 € mesačne. Matka mala príjem 531 € mesačne, bývala v 5-izbovom rodinnom dome u svojej matky, kde prispievala na bývanie a stravu 130 € mesačne, mala náklady na drogériu 40 € mesačne, na internet 15 € mesačne a na poistné 30 € štvrťročne. Prehľad výdavkov na č.l. 38: matka deklarovala v čase ostatného rozhodovania o vyživovacej povinnosti výdavky na výživné 30 €, na telefón 23 €, na bývanie 120 €, za dane a odpad 20 €, za stravu 130 €, za benzín a údržbu auta 60 €, za drogériu 40 €, za životné poistenie 30 €, za lieky 20 € a za internet 15 €, spolu 488 €. Zápisnica o pojednávaní na č.l. 52: otec uviedol, že maloletému kúpil nové lyže, zimné oblečenie, bicykle. Zariaďoval mu izbu, predpokladal výdavky na zubný strojček 1 200 €. Kúpil mu bicykel za 540 €, tvrdil, že mu pomáhajú rodičia. Vlastné motorové vozidlo otec nemal, používal vozidlo svojho zamestnávateľa Volkswagen Amaro. Otec uviedol, že do prehľadu výdavkov na maloletého započítal aj bicykel, aj zubný strojček. Uviedol, že má hangár a jazdí na motorke. Matka používala motorové vozidlo svojej sestry Škoda Fabia. Matka tvrdila, že otec riadi spoločnosť, v ktorej je evidovaný ako zamestnanec. Rozsudok na č.l. 56: rozsudkom zo dňa 01.07.2020 bolo matke zvýšené výživné na maloletého na sumu

80 € mesačne s účinnosťou od 29.04.2020. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.07.2020“.

7. Okresný súd nevykonal navrhnutý listinný dôkaz správu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske zo dňa 10.01.2019, ktorú otec predložil na pojednávaní, pretože sa týka obdobia pred ostatným rozhodnutím o vyživovacej povinnosti, ktoré okresný súd v tomto konaní neskúma. Okresný súd skúma len podstatnú zmenu pomerov od posledného rozhodnutia, ku ktorému došlo rozsudkom zo dňa 01.07.2020 – pomery rodičov, či maloletého pred týmto dátumom v tomto konaní už dôležité nie sú.

8. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v čl. 5 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZR“), § 62 ods. 1 ZR, § 62 ods. 2, 5 ZR, § 65 ods. 1 ZR, § 75 ods. 1 ZR, § 76 ods. 1 ZR, § 77 ods. 1 ZR, § 78 ods. 1 ZR okresný súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia. Rodičia maloletého nežijú v spoločnej domácnosti. Maloletý žije v spoločnej domácnosti s otcom. Nie je schopný samostatne sa živiť, navštevuje druhý ročník stredoškolského štúdia. Vyživovacia povinnosť oboch rodičov k nemu naďalej trvá.

9. Okresný súd skúmal, či oproti ostatnej úprave vyživovacej povinnosti, ku ktorej došlo rozsudkom zo dňa 01.07.2020, došlo alebo nedošlo k podstatnej zmene pomerov na strane maloletého alebo jeho rodičov, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o vyživovacej povinnosti k nemu. Dospel pritom ku kladnému záveru.

10. V čase posledného rozhodnutia o vyživovacej povinnosti matky mal maloletý 12 rokov, navštevoval druhý stupeň základnej školy v mieste svojho bydliska. V súčasnosti má 17 rokov, navštevuje strednú školu v mieste svojho bydliska. V súvislosti s vyšším vekom a vyšším stupňom štúdia u neho nepochybne stúpili náklady na jeho zaopatrenie – náklady stredoškolača sú nepochybne, bez potreby osobitného dokazovania tejto skutočnosti, vyššie ako náklady žiaka základnej školy. Základ nároku na zvýšenie výživného u maloletého zmenou jeho pomerov teda preukázaný bol. Obom rodičom stúpol proti ostatnému rozhodovaniu o vyživovacej povinnosti príjem, pričom preukázané príjmy zo zamestnania otca sú podstatne vyššie ako v čase ostatného rozhodovania, preukázané príjmy matky boli zvýšené v menšom rozsahu. U oboch rodičov nepochybne v dôsledku inflácie došlo k zvýšeniu životných nákladov, toto zvýšenie ich však postihlo oboch. Vo všeobecnosti súd dospel k záveru, že u oboch rodičov od ostatnej úpravy vyživovacej povinnosti došlo k zlepšeniu ich pomerov. Aj po preskúmaní pomerov rodičov bola zistená taká zmena, ktorá odôvodňuje zvýšenie vyživovacej povinnosti matky. Preto je aj z týchto dôvodov odôvodnené zvýšenie výživného na maloletého. Okresný súd skúmal, v akom rozsahu je zvýšenie výživného odôvodnené. Otec sa domáha zvýšenia na 250 Eur mesačne. Preskúmaním pomerov matky ale súd dospel k záveru, že nie je v jej možnostiach a schopnostiach a nezodpovedá ani jej majetkovým pomerom zvýšenie až o 170 Eur mesačne, teda na trojnásobok súčasného výživného.

11. V čase posledného rozhodovania o vyživovacej povinnosti deklaroval otec výdavky na maloletého v priemernej výške 674,17 Eur mesačne. Zahŕnul do nich aj náklady súvisiace s ošetrovaniami chrupu maloletého. V súčasnosti uvádza priemerné výdavky na maloletého vo výške 831,84 Eur mesačne. Zahŕnul do nich aj náklady na lyžovanie, kúpu bicykla (uvádza 1 500 Eur, predložil však doklad o kúpe bicykla za 972,50 Eur), za korčule i náklady za výlety. Ak by okresný súd vychádzal len z vyjadrenia otca, náklady na maloletého sa zvýšili o 157,67 Eur mesačne. Okresný súd však nepovažoval za nevyhnutný výdavok na kúpu elektrického bicykla za 972,50 Eur (predtým postačoval maloletému bicykel za 540 Eur). Po odpočítaní tohto výdavku sú priemerné mesačné výdavky na maloletého vo výške 706,84 Eur, teda o 32,67 Eur vyššie ako v čase predchádzajúceho rozhodnutia. Do nevyhnutných výdavkov súd započítal aj náklady na športovú činnosť maloletého a za čelustnú chirurgiu. Ak by súd vyhodnotil ako nevyhnutný aj výdavok na kúpu bicykla, za primeranú sumu súd považuje rovnako sumu, ako otec zaplatil za bicykel v minulosti (ak by potreboval drahší, starý bicykel mohol predať), teda 540 Eur, čo je po prepočte na 12 mesiacov 45 Eur mesačne. Nevyhnutné výdavky na maloletého by teda boli o 77,67 Eur vyššie ako v čase ostatného rozhodovania o vyživovacej povinnosti, čo sa súdu javí ako primerané.

12. Okresný súd skúmal pomery matky ako povinného rodiča pre platenie výživného. U matky sa zvýšil priemerný čistý mesačný príjem o cca 95 Eur mesačne. Maloletý má právo podieľať sa na tomto zvýšení. Časť tohto zlepšenia príjmov matky je skonsumovaná zvýšením životných nákladov, časť je však spravodlivé od nej požadovať, aby použila na zvýšenie vyživovacej povinnosti. Súd považoval za primerané, aby to bola suma 50 Eur mesačne. Táto suma predstavuje cca 65% zo zvýšených výdavkov maloletého. Pokrýva teda väčšinu jeho zvýšených výdavkov. Zároveň predstavuje zvýšené výživné predstavuje cca 21% z priemerných čistých príjmov matky. Metodika pre určovanie výživného síce v prípade dieťaťa študujúceho na strednej škole hovorí o 25% čistých príjmov, avšak ide len o odporúčanie, ktoré navyše je potrebné hodnotiť v súvislosti so všetkými okolnosťami posudzovaných pomerov. Pri natoľko nízkych príjmoch, ako matka v súčasnosti má, by vyššie výživné nebolo primerané

a mohlo by matku vystaviť riziku hmotnej núdze, najmä ak matka má nemalé nevyhnutné výdavky na lieky z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu. Okresný súd prihliadal aj na to, že majetkové pomery matky sa zásadným spôsobom nezmenili. Má síce ojazdené motorové vozidlo, ktoré nadobudla z pôžičky, avšak okresný súd výdavok na jeho zaobstaranie považoval za nevyhnutný, nakoľko jednak z vykonaného dokazovania vyplýva zhoršený zdravotný stav matky vyžadujúci si návštevy lekárov a matka pracuje mimo miesta svojho bydliska, teda automobil môže účelne využiť. Motorové vozidlo užívala aj v čase ostatného rozhodovania o vyživovacej povinnosti, hoci nebola jeho vlastníkom, samotné užívanie motorového vozidla matkou teda novou skutočnosťou nie je.

13. Pri určení miery zvýšenia vyživovacej povinnosti okresný súd prihliadal aj na zlepšenie príjmov otca, vyplývajúce z potvrdení o výške jeho príjmu. Čistý príjem zo zamestnania sa mu zvýšil o priemerných približne 267 Eur. Hoci má otec maloletého vo výlučnej osobnej starostlivosti, jeho pomery (príjmy) sa zvýšili podstatne viac ako príjmy matky a aj na tomto zlepšení má maloletý právo sa podieľať. Je teda spravodlivé od otca požadovať, aby sa aj on aspoň sčasti podieľal na kompenzácii zvýšených výdavkov maloletého. „Pri výdavkoch uvedených v odseku 49 je to cca 30 € mesačne, čo je 11% zo zlepšenia príjmov otca. U matky to bolo 53% zo zlepšenia príjmov (zvýšenie o 50 € pri zlepšení príjmov o 95 € mesačne), čo je podstatne viac a čo je vyjadrením toho, že matka nezabezpečuje nad rámec platenia výživného inak sústavnú starostlivosť o maloletého. Je síce pravda, že otcovi sa znížil od 01.01.2025 daňový bonus na maloletého, avšak ani toto zníženie neodôvodňuje zvýšenie výživného nad sumu 50 € mesačne, pretože by to nezodpovedalo možnostiam matky.“

14. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že prihliadal aj na to, že životná úroveň otca nezodpovedá jeho súčasným deklaroványm príjmom. „Je evidentné, že má buď vyššie príjmy (tvrdí, že má len príjem zo súčasného zamestnania), alebo podstatne nižšie mesačné výdavky. Hoci otec popiera, že by vykonával podnikateľskú činnosť, je jediným akcionárom obchodnej spoločnosti so sídlom v Českej republike, od svojho zamestnávateľa užíva motorové vozidlo, čo nie celkom zodpovedá tomu, že je zamestnaný v podstate na robotníckej pozícii (obsluha CNC stroja), jeho telefonický kontakt je uvedený v inzeráte na predaj výrobkov inej osoby ako jeho zamestnávateľa, hoci tvrdí, že má príjem len zo zamestnania. Jeho deklaroványm príjmom nezodpovedá financovanie 6-izbového rodinného domu v jeho vlastníctve, ani financovanie športových aktivít maloletého (bicykel, lyžovačky). Dokonca uvažuje o tom, že by si maloletý urobil pilotný preukaz a vodičský preukaz (bez ohľadu na to, že otec auto nevládni). Súd teda pri posudzovaní miery zvýšenia výživného u otca vychádzal nielen z preukázaných a deklarováných príjmov, ale najmä z jeho súčasnej životnej úrovne, ktorá sa súdu javí ako lepšia v porovnaní so životnou úrovňou matky maloletého (nie je vlastníčkou nehnuteľnosti, jej deklarované výdavky neprevyšujú podstatným spôsobom príjmy zo zamestnania).“ U matky nebolo zistené, že by sa vzdala lepšie plateného zamestnania. Zamestnávateľa od ostatného rozhodovania o vyživovacej povinnosti nemenila, mzda sa jej zvýšila. Tvrdenia právneho zástupcu otca, že financovala rekonštrukciu domu svojej matky poprela a právny zástupca žiadne dôkazy o opaku nepredložil. Matka uviedla, že ušetrí mesačne 10 až 20 Eur, ktoré si odloží – tieto sumy môže použiť na úhradu zvýšeného výživného, ktoré má prednosť pred inými jej výdavkami. Nebolo zistené ani, že by matka mala neprimerané, neodôvodnené výdavky, ktoré by mali ovplyvňovať jej schopnosť platiť výživné.

15. Okresný súd oproti poslednému rozhodovaniu o vyživovacej povinnosti zmenil aj deň splatnosti výživného. Rozhodol tak z dôvodu, že matka uhrádzala výživné neskôr ako k 15. dňu v mesiaci z dôvodu splatnosti jej mzdy. Pomerom bude lepšie zodpovedať, ak bude deň splatnosti 20. deň v mesiaci. Platobné miesto pre platenie výživného nebol dôvod meniť, pretože maloletý je naďalej v osobnej starostlivosti otca. Deň účinnosti zvýšenia vyživovacej povinnosti okresný súd ustanovil na 29.11.2024, kedy sa začalo toto konanie. Už v tom čase boli zmenené pomery oboch rodičov i maloletého. Na druhej strane, spätné zvýšenie výživného na maloletého žiaden účastník nenavrhol, ani z obsahu spisu nevyplýva žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa pre spätné zvýšenie výživného.

16. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že „Keďže bolo zvýšenie výživného určené späťne odo dňa začatia tohto konania, v čase vyhlásenia tohto rozsudku je už časť zvýšeného výživného splatná. Pri zvýšení o 50 € mesačne po prepočítaní zvýšenia na dni ide o výživné za 2 dni novembra 2024 (2 dni x 50 € / 30 dní), 19 dní decembra 2024 (19 dní x 50 € / 31 dní) a výživné splatné 20.12., 20.01., 20.02., 20.03., 20.04. a 20.05., teda za 6 mesiacov. Výška zročného zvýšeného výživného je $3,33 \text{ €} + 30,65 \text{ €} + 6 \times 50 \text{ €} = 333,98 \text{ €}$. Vzhľadom k príjmom matky a jej majetkovým pomerom a vzhľadom k výške bežného výživného 130 € mesačne súd považoval za spravodlivé rozhodnúť o dlhšej ako zákonnej lehote pre zaplatenie zročného zvýšeného výživného. Výšku splátok súd určil v súlade s § 232 ods. 3, ods. 4 CSP tak, aby bolo zvýšené zročné výživné zaplatené najneskôr do 2 rokov a zároveň na ochranu maloletého súd ustanovil stratu výhody splátok pre matku pre prípad, že by zročné zvýšené výživné riadne v lehotách na platenie bežného výživného nesplácala.“ Pre úplnosť

okresný súd konštatoval, že v ostatných častiach netýkajúcich sa bežného výživného ostáva pôvodný rozsudok okresného súdu zo dňa 01.07.2020 č.k. PE-6P/28/2020-56 nezmenený. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 52 a § 55 CMP.

17. Proti tomuto rozsudku podal rozsiahle odvolanie otec, na ktoré sa na tomto mieste odvolacím súdom odkazuje v celom jeho obsahovom a rozsahovom znení „v časti výroku I. a II., ktorým súd zvýšil výživné matky na sumu 130 € mesačne. Navrhujem, aby Krajský súd Trenčín tento rozsudok v napadnutej časti zmenil a výživné určil vo výške 250 € mesačne.“ Otec v odvolaní namietal, že matka prioritne financuje domácnosť svojej matky, spláca pôžičku na automobil, no výživa jej dieťaťa je pre ňu druhoradá. Úvaha súdu však nezodpovedá skutočným okolnostiam. Aj keď okresný súd konštatoval možnosť vystaveniu riziku hmotnej núdze matku dieťaťa, pri určení inej sumy zvýšenia sumy výživného, mohol a mal sa v tomto smere zaoberať tým, že matka sa opísaným konaním sama vystavuje takémuto riziku, prípadne si účelovo spôsobuje stav, aby sa vyhla plateniu výživného zodpovedajúcemu potrebám maloletého. Matka si kúpila automobil za 1500 Eur prostredníctvom pôžičky od svojej sestry. Ide o osobu, ktorá je podľa dostupných informácií na materskej dovolenke a súčasne spláca hypotéku na dom v maďarskej A.. Napriek tomu jej požičala peniaze, čo svedčí o širšej finančnej podpore a zázemí matky. Vozidlo, ktoré predtým matka používala, patrilo tej istej sestre. Po čase si ho zakúpil partner povinnej, teda matky. Takáto transakcia má podľa otca poukazovať na to, že v domácnosti matky je aj majetkový komfort, ktorý okresný súd opomenul. Matka tvrdí, že jej partner s ňou nebýva a chodí len na víkendy. Podľa informácií od susedov /sused a osoba rodiny zo strany matky, ktorý ich navštevuje/je to nepravdivé - partner matky býva v domácnosti denne. V skutočnosti teda v domácnosti matky žijú tri dospelé osoby s príjmom. Matka v predchádzajúcom konaní (sp.zn.6P/28/2020) uviedla, že prispieva na domácnosť sumou 419 Eur mesačne, kým na dieťa v tom čase prispievala sumou len 80 Eur. Tento nepomer dokazuje, že vedome uprednostňuje iné výdavky pred zákonnou vyživovacou povinnosťou. Tiež platí, že ak sa povinný vzdá výhodnejšieho zárobku bez vážneho dôvodu, tak súd na takéto obmedzenie neprihliada. Matka má 42 rokov, nie je zdravotne ťažko postihnutá, no vedome odmieta výhodnejšie zamestnania. Sama priznala, že „nemieni robiť na tri zmeny, aby sa stala v 50-ke invalidom“. Matka sa nijako nesnaží zvýšiť si svoj príjem. Takéto konanie považoval za zneužitie sociálneho postavenia a účelové vyhýbanie sa povinnosti, preto je výška výživného určená súdom (130 Eur) neprimeraná a neodráža skutočné možnosti matky. Maloletý má právo na primeraný podiel na životnej úrovni matky, ako to vyžaduje § 62 ods. 2 ZR. Okresný súd sa v odôvodnení opiera o domnienky, nie o reálne dôkazy. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku nesprávne uviedol, že otec sa domáhal „trojnásobného zvýšenia výživného“, čím naznačil, že pôvodné výživné 80 Eur malo byť navýšené priamo na 250 Eur (odsek 48 rozsudku). Toto tvrdenie však nezodpovedá realite. V minulom konaní bol návrh na výživné vo výške 200 Eur, avšak súd priznal len 80 Eur. Súčasný návrh na výživné vo výške 250 Eur je preto iba logickým a primeraným pokračovaním predchádzajúceho návrhu, ktorý zohľadňuje aktuálne potreby maloletého a vývoj jeho životnej situácie. Zvýšenie výživného na 250 Eur je podložené konkrétnymi a riadne preukázanými výdavkami na maloleté dieťa, ktoré zahŕňajú: náklady na školské potreby primerané veku a typu štúdia (Gymnázium), internetové pripojenie, mobilný telefón, notebook na štúdium a komunikáciu, náklady na zdravotnú starostlivosť vrátane ortodontického ošetrenia a zubného strojčeka, výdavky na oblečenie, obuv, osobnú hygienu, mimoškolské aktivity a šport (fitness, lyžovanie, bicyklovanie), kultúrne podujatia a výlety, ktoré sú súčasťou prirodzeného sociálneho a kultúrneho vývoja dieťaťa. Z hľadiska § 75 ods. 1 ZR je nevyhnutné, aby výživné odrážalo nielen príjem povinného rodiča, ale aj „odôvodnené potreby oprávneného“. Vek dieťaťa (17 rokov), štúdium na gymnázium a aktuálne potreby plne zodpovedajú návrhu na 250 Eur mesačne. Odvolací súd preto žiadal, aby nesprávnu úvahu o „trojnásobnom zvýšení výživného“ neakceptoval a návrh posúdil vo svetle zákonných kritérií a konkrétne preukázaných výdavkov. „Ako otec maloletého mám v súčasnosti 53 rokov. Na rozdiel od matky, ktorá má 42 rokov a podľa rozsudku súdu prvej inštancie je zdravotne spôsobilá. Ja ako otec som po operácii hrubého čreva a čaká ma ďalší zákrok. Okrem toho mám zvýšené náklady na lieky a lekársku starostlivosť. Matka sa síce snažila preukázať svoj zhoršený zdravotný stav, no z vykonaného dokazovania (lekárske správy, hodnotenie zamestnávateľa) vyplýva, že ide o bežnú, miernu formu artrózy, ktorá ju nijako zásadne neobmedzuje v práci ani v bežnom živote. Okrem toho som už aj starým otcom, čo so sebou prináša ďalšie výdavky a povinnosti v rámci širšej rodiny. Napriek tomu zostávam tým, kto zabezpečuje výživu a všetky potreby maloletého syna vo výlučnej starostlivosti. Zarážajúce je tiež konanie matky vo vzťahu k synovi. Kým deťom svojej sestry pravidelne nosí darčeky, oblečenie, sladkosti, cestuje za nimi do A., na vlastné dieťa systematicky zabúda. Napriek mojim výzvam a pripomienkam nereaguje ani počas sviatkov - syn od rozvodu nedostal od matky ani jeden darček

na narodeniny, meniny alebo Vianoce. Dokonca mu neposlala ani len SMS správu. Tieto skutočnosti jasne preukazujú emocionálne a materiálne zanedbávanie maloletého zo strany matky, čo považujem za obzvlášť závažné v kontexte jej zákonnej povinnosti prispievať na výživu dieťaťa podľa § 62 a nasl. Zákona o rodine.“ Preto navrhol, aby Krajský súd Trenčín rozsudok v napadnutej časti zmenil a určil výživné matky vo výške 250 Eur mesačne, ktoré lepšie odráža skutočné náklady na život maloletého, ako aj finančné možnosti matky.

18. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - účastníkom - otcom (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

19. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkový záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania otca, a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, a preto sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty odvolateľa nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže mu, preto dať za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

20. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

21. Okresný súd, podľa zistení odvolacieho súdu, v súvislosti s návrhom otca na dokazovanie sa zamerá predovšetkým na prípadnú zmenu pomerov u otca, matky, maloletého A. a na rast životných nákladov, pričom nebol oprávnený skúmať výšku pôvodne určeného výživného rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp.zn. 6P/28/2020-56 zo dňa 1. júla 2020 o vyživovacej povinnosti matky, kedy mal maloletý 12 rokov, navštevoval druhý stupeň základnej školy v mieste svojho bydliska. V súčasnosti má 17 rokov veku, navštevuje strednú školu v mieste svojho bydliska. V súvislosti s vyšším vekom a vyšším stupňom štúdia u neho nepochybne stúpili náklady na jeho zaopatrenie – náklady stredoškolača sú nepochybne, bez potreby osobitného dokazovania tejto skutočnosti, vyššie ako náklady žiaka základnej školy. Základ nároku na zvýšenie výživného u maloletého zmenou jeho pomerov teda preukázaný bol.

22. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že závery okresného súdu v rovine vyhodnotenia pomerov maloletého A. a rodičov sú tiež dostatočné, napriek odvolacím námietkam otca, k záverom okresného súdu, s ktorými odvolateľ nesúhlasil. K vyhodnoteniu pomerov maloletého a jeho odôvodneným potrebám odvolací súd poukazuje na závery okresného súdu uvedené v celom odôvodnení napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k vyhodnoteniu pomerov odvolací súd odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku ods. 10., v ktorom je vyhodnotený príjem matky, k zdravotnému stavu matky sa poukazuje najmä na ods. 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku, matkou deklarované výdavky ods. 14. napadnutého rozsudku, ako i výdavkov v čase posledného rozhodovania ods. 28. vo väzbe na skutočnosti uvádzané v ods. 49. až 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku a nezistil vo výsledku skutočnosti, ktoré by viedli k jeho zmene prípadne zrušeniu, keď v rámci dokazovania správne, podľa odvolacieho súdu, okresný súd skúmal, či došlo k zmene pomerov na strane všetkých účastníkov konania, t.j. otca, matky, mal. A., a to od predchádzajúcej úpravy výživného do času rozhodovania o návrhu otca na zvýšenie výživného.

23. Ako vyplýva z § 111 a nasl. CMP, konanie o zmene výživného (aj úpravy styku) patrí medzi mimosporové, nenávrhové konania patriace do oblasti starostlivosti súdu o maloleté dieťa. V zmysle

§ 78 Zákona o rodine, v spojení s § 121 CMP, predstavuje práve zmena pomerov hmotnoprávnu podmienku pre zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia o výživnom. Zmena pomerov musí byť podstatná a musí sa týkať okolností, ktoré odôvodňujú zmenu výšky výživného za podmienky, že sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodnutia. Zmena pomerov pritom môže byť odôvodnená buď subjektívne, a to okolnosťami na strane povinného, resp. na strane oprávneného, alebo objektívne, vývojom životných nákladov.

24. Zmena pomerov (ako hmotnoprávny základ pre nové rozhodnutie o výške výživného) musí byť tak závažná (kvalifikovaná), aby bolo možné konštatovať, že pôvodné rozhodnutie rozsudok Okresného súdu Partizánske č.k. 6P/28/2020 zo dňa 1. júla 2020, ktorým bola matke mal. A. uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého vo výške 80 eur mesačne a vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám otca maloletého, pri takto zmenených pomeroch neobstojí. Je potrebné prihliadnuť na rozsah, časové trvanie, ale aj všetky ostatné okolnosti, ktoré sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov konania. Odvolací súd v zhode s okresným súdom konštatuje, že k takýmto kvalifikovaným zmenám pomerov, odôvodňujúcim zvýšenie vyživovacej povinnosti matky došlo, pričom sa primerane odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku s dôrazom na jeho ods. 49. až 53. došlo.

25. Ak aj otec (mimo iného) v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd ale konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

26. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie správnosti záverov okresného súdu, ktorý síce konštatoval takú kvalifikovanú zmenu pomerov na strane maloletého, matky, ktorá odôvodňovala zvýšenie výživného na mal. A., avšak nie podľa návrhu otca.

27. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na výsledky odvolacieho prieskumu vo väzbe na odvolacie dôvody otca nebolo preukázané, že by úvaha súdu nezodpovedala skutočným okolnostiam. Aj keď okresný súd konštatoval možnosť vystaveniu riziku hmotnej núdze matky dieťaťa pri určení inej sumy zvýšenia sumy výživného a podľa otca sa mohol a mal v tomto smere zaoberať tým, že matka sa podľa neho opísaným konaním sama vystavuje takémuto riziku, prípadne si účelovo spôsobuje stav, aby sa vyhla plateniu výživného zodpovedajúcemu potrebám maloletého A., tak odvolací súd má zato, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, najmä v ods. 53. napadnutého rozsudku, dal dostatočnú odpoveď na túto argumentáciu otca, od ktorej nemal odvolací súd priestor sa odkloniť, keďže v konaní nebolo preukázané, že by sa matka príjmu vzdala.

28. Pokiaľ otec poukazoval na východiská okresného súdu, ktoré aplikoval pri svojom rozhodnutí, tak odvolací súd má zato, že postup okresného súdu zodpovedá i v materiáli Ministerstva spravodlivosti „Rodičovské kompetencie - Metodika pre výpočet výživného rodičov k deťom – tzv. „tabuľkové výživné“, ktorá je síce súhrnom len odporučených východísk pre stanovenie výšky výživného za účelom zjednotenia praxe súdov v otázkach výživného rodičov k deťom (schválená ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky, uverejnená na webovom portáli Ministerstva spravodlivosti SR <https://www.justice.gov.sk/dokumenty/2024/01/Methodika-Vyzivne.pdf>; ďalej len „Metodika“), avšak pri zohľadnení konkrétnych skutočností vyplývajúcich z prejednávanej veci môže predstavovať pravidlá pre objektivizáciu výživného, ktoré však majú výlučne odporúčací charakter. Dodáva odvolací súd, že žiaden účinný zákon Slovenskej republiky neupravuje určenie vyživovacej povinnosti percentuálne výživného), rovnako neustanovuje ani spodnú hranicu sumy, ktorá by povinnému rodičovi mala z jeho mesačného príjmu zostať na uspokojovanie jeho potrieb. Povinnosťou súdu je pravdaže zvolený spôsob zdôvodniť. Zvýrazňuje sa, že určenie výšky výživného na dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, nezameniteľných s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Zákon, ani Metodika neupravujú spôsob prepočítania zmeny pomerov na jednotlivý prípad, preto je na úvahu súdu, akým spôsobom zmenu pomerov vyjadrí číselne. Povinnosťou súdu je pravdaže zvolený spôsob zdôvodniť, k čomu podľa zistení odvolacieho súdu v rozhodnutí okresného súdu nepochybne došlo.

29. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

30. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledkov hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané otcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Povinnosť vyživovať dieťa patrí medzi základné povinnosti rodičov tak matky, ako i otca. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti sa vychádzalo zo schopností, možností a majetkových pomerov každého rodiča a prihliadalo sa aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodiča a súd neberie do úvahy pri skúmaní možností a schopností, ako aj majetkových pomerov povinného rodiča výdavky, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Deti majú právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, čo automaticky neznamená právo na rovnakú životnú úroveň. U dospelých sa predpokladajú vyššie náklady, keďže zabezpečujú svoje potreby a aj svojich detí. S vlastníctvom vecí (nehnuteľností, motorové vozidlá) sú spojené náklady (na dane, komerčné poistenie, na pohonné hmoty, povinné zmluvné poistenie, havarijné poistenie, opravy a údržba). Výživné má prednosť pred vyššie uvedenými výdavkami. Obdobne ako okresný súd, tak i odvolací súd, prihliada na výdavky, na úspory, na životné poistenie, investície formou vkladov - na cenné papiere a pod.

31. K svojim vyššie uvedeným záverom odvolací súd uvádza, že vychádzajúc z článku 6 základných princípov CMP, v spojitosti s § 35 a § 36 CMP, súd je povinný zistiť skutočný stav veci, pričom postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania a je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhl (tzv. vyšetrovací princíp, ktorý je v mimosporovom procese úzko spätý s princípom oficiality a princípom materiálnej pravdy, ktoré súvisia s objemom a kvalitou zistených skutočností právne relevantných pre meritórne rozhodnutie). I keď zákon nerezignuje v mimosporových konaniach na procesnú aktivitu účastníkov konania, zodpovednosť za zistenie skutočného stavu veci je bremenom súdu, keďže vylučuje, resp. obmedzuje využitie procesnej zodpovednosti účastníkov konania za výsledok konania, teda ho možno identifikovať ako „potlačenie subjektívneho dôkazného bremena“. Ako vyplýva z uznesenia Ústavného súdu SR z 24. apríla 2003 sp. zn. IV. ÚS 78/03, všeobecný súd je povinný a oprávnený v nesporových konaniach vykonávať dôkazy nielen v rozsahu svojej zákonnej kompetencie, ale aj v rozsahu ústavnej zodpovednosti za zistenie skutkového stavu, ktoré dôkazy nemôžu závisieť od vôle účastníkov konania. I keď má súd povinnosť zistiť skutočný stav veci, toto nie je možné dosiahnuť bez súčinnosti účastníkov konania, a preto zákon aj v týchto veciach trvá na naplnení základných procesných povinností (povinnosť tvrdenia právne relevantných skutočností a dôkazná povinnosť). Zistený skutkový stav v intenciách § 35 CMP už naďalej nie je potrebné overovať vykonaním ďalších dôkazov. Toto by bolo aj v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, ak by súd ďalej zisťoval to, čo bolo preukázané predloženými dôkazmi. Pokiaľ účastník v takomto type konania namieta, že skutočný stav bol iný, je povinný aspoň relevantne skutkový stav predloženými dôkazmi spochybníť, pričom toto nemôže ponechať na povinnosť súdu podľa § 35 CMP. Vo vyvolanom odvolacom konaní otec tvrdil, že „Matka tvrdí, že jej partner s ňou nebýva a chodí len na víkendy. Podľa informácií od susedov /sused a osoba rodiny so strany matky ktorý ich navštevuje/ je to nepravdivé -

partner matky býva v domácnosti denne. V skutočnosti teda v domácnosti matky žijú tri dospelé osoby s príjmom.“, že rozhodnutie okresného súdu „neodráža skutočné možnosti matky. Maloletý má právo na primeraný podiel na životnej úrovni matky, ako to vyžaduje § 62 ods. 2 ZR. Súd sa v odôvodnení opiera o domnienky, nie o reálne dôkazy“, „Po čase si ho zakúpil partner povinnej teda matky. Takáto transakcia poukazuje na to, že v domácnosti matky je aj majetkový komfort, ktorý súd opomenul.“, ktoré zostali len v rovine tvrdení.

32. Posúdením otcom produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd teda nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému rozhodnutiu ako okresný súd.

33. Odvolací súd predovšetkým pripomína, že Zákon o rodine (ust. § 62 ods. 2 a ust. § 75 ods. 1, § 78 ods. 1 veta prvá) zakotvuje povinnosť rodičov prispievať na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, pričom

pri určení rozsahu ich vyživovacej povinnosti súd prihliada k odôvodneným potrebám oprávneného, ako aj k schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného a pri hodnotení týchto schopností, možností a majetkových pomerov povinného skúma, či sa povinný bez dôležitého dôvodu nevzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, alebo majetkového prospechu, prípadne, či nevzal na seba neprimerané majetkové riziká.

34. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie o návrhu otca na zvýšenie výživného na maloletého A., odvolací súd, nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

36. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii, podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov mal. A. ako osobitne zákonom chráneného subjektu, vytknúť.

37. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

38. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľ ani nespochybnil a existenciu takýchto okolností ani vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania neuvádzal.

39. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

40. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.